

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΑΠΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 2189/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

31 Μαΐου 2007

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Παπαστεριάδη κατά Ελλάδας,
Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, πρόεδρο,
Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,
Κυρία Ν. ΒΑΛΙĆ,
Κυρία Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ
Κύριο Κ. ΗΑΛΙΥΕΒ,
Κύριο Δ. ΣΠΙΕΛΜΑΝΝ,
Κύριο Γ. ΜΑΛΙΝΒΕΡΝΙ, δικαστές,
και τον κύριο Σ. ΝΙΕΛΣΕΝ, γραμματέα τμήματος.
Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 10 Μαΐου 2007,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 2189/05) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος Ευάγγελος Παπαστεριάδης («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 11 Ιανουαρίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κ. Π. Μηλιαράκη, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Ι. Μπακόπουλο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 29 Ιουνίου 2006, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή εν μέρει απαράδεκτη και αποφάσισε να κοινοποιήσει την αιτίαση την ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων, ιατρός στο επάγγελμα, απετέλεσε το αντικείμενο μιας πειθαρχικής διαδικασίας, την οποία άνοιξε το διοικητικό συμβούλιο του Ιατρικού

Συλλόγου Αθηνών κατόπιν καταγγελιών που έγιναν σε βάρος του από ορισμένους από τους ασθενείς του. Μετά την διαδικασία αυτή, στον προσφεύγοντα απαγορεύθηκε η άσκηση του επαγγέλματος επί έξι μήνες (αποφάσεις αριθ. 20/1997 και 75/1998). Στη συνέχεια, αυτό το πειθαρχικό μέτρο ανεστάλη δυνάμει των αποφάσεων αριθ. 48/1999 και 393/2002 της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας.

5. Στις 3 Οκτωβρίου 1998, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας μία αίτηση ακύρωσης της απόφασης αριθ. 75/1998. Το 1999, ένας νέος νόμος (αριθ. 2721/1999) τροποποίησε τους κανόνες αρμοδιότητας των διοικητικών δικαστηρίων και στις 30 Απριλίου 2000, ο Πρόεδρος του Τετάρτου Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Η συζήτηση ορίστηκε για τις 26 Σεπτεμβρίου 2002.

6. Στις 27 Φεβρουαρίου 2003, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε δεκτή την αίτηση του προσφεύγοντος και ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση αριθ. 1975/2003).

7. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2003, ο Ιατρικός Σύλλογος άσκησε έφεση.

8. Στις 28 Ιουλίου 2004, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεση (απόφαση αριθ. 2746/2004).

9. Στις 7 Δεκεμβρίου 2004, ο Ιατρικός Σύλλογος άσκησε αίτηση αναίρεσης. Η συζήτηση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ορίστηκε για τις 31 Οκτωβρίου 2006. Η υπόθεση παραμένει εκκρεμής μέχρι σήμερα.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

10. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί

των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

11. Η Κυβέρνηση αποκρούει την θέση αυτή, υπογραμμίζοντας ότι η διαδικασία στον πρώτο βαθμό είχε μία σχετική καθυστέρηση εξαιτίας της τροποποίησης των κανόνων αρμοδιότητας των διοικητικών δικαστηρίων το 1999.

12. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 3 Οκτωβρίου 1998 και δεν έχει περατωθεί ακόμη. Είχε επομένως μία διάρκεια οκτώ ετών και πέντε μηνών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

13. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία, και ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

15. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω απόφαση *Frydlender*).

16. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Η τροποποίηση των κανόνων αρμοδιότητας των διοικητικών δικαστηρίων δεν συνιστά μία τέτοια εξήγηση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί του ζητήματος αυτού, το

Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν συνάδει προς την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

17. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

18. Ο προσφεύγων αξιώνει 300.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη.

19. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι μία διαπίστωση παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση. Επικουρικώς, υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 1.000 ευρώ.

20. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, του επιδικάζει 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του ποσού αυτού.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

21. Ο προσφεύγων δεν ζητεί κανένα ποσό για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη του. Συνεπώς, δεν συντρέχει περίπτωση επιδίκασης ποσού για την αιτία αυτή.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

22. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* το υπόλοιπο της προσφυγής παραδεκτό.

2. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. Αποφαίνεται ότι

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί του ποσού αυτού,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 31 Μαΐου 2007 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος